Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN VARAPRESIDENTIN MÄÄRÄYS

2 päivänä maaliskuuta 2016*

Väliaikainen oikeussuoja — Muutoksenhaku — Hallinnollinen menettely — Sellaisen päätöksen julkaiseminen, jolla todetaan lainvastainen kartelli Euroopan vetyperoksidi- ja perboraattimarkkinoilla — Komission päätös, jolla hylätään pyyntö tiettyjen päätökseen, jolla todetaan kyseinen kartelli, sisältyvien tietojen luottamuksellisesta käsittelystä — Yhteistyötiedonanto — Unionin yleisen tuomioistuimen tuomio, jolla hylätään kyseisestä päätöksestä nostettu kumoamiskanne — Vaatimus mainitun päätöksen täytäntöönpanon lykkäämisestä — Fumus boni juris — Kiireellisyys — Intressivertailu

Asiassa C-162/15 P-R,

jossa on kyse SEUT 278 ja SEUT 279 artiklaan perustuvasta täytäntöönpanon lykkäämistä ja välitoimia koskevasta vaatimuksesta, joka on esitetty 6.10.2015,

Evonik Degussa GmbH, kotipaikka Essen (Saksa), edustajinaan Rechtsanwalt C. Steinle, Rechtsanwalt C. von Köckritz ja Rechtsanwältin A. Richter,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan komissio, asiamiehinään G. Meessen, M. Kellerbauer ja F. van Schaik,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN VARAPRESIDENTTI,

kuultuaan julkisasiamies M. Szpunaria,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Evonik Degussa GmbH on unionin tuomioistuimen kirjaamoon 8.4.2015 toimittamallaan valituskirjelmällä vaatinut unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 28.1.2015 antaman tuomion Evonik Degussa v. komissio (T-341/12, EU:T:2015:51; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla kyseinen tuomioistuin hylkäsi kanteen, jolla mainittu yhtiö vaati kumoamaan valittajan kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan tehtävästä ja toimivaltuuksista tietyissä kilpailuasioita koskevissa menettelyissä 13.10.2011 tehdyn komission puheenjohtajan päätöksen

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

2011/695/EU 8 artiklan nojalla esittämän luottamuksellista käsittelyä koskevan pyynnön hylkäämisestä 24.5.2012 annetun komission päätöksen C(2012) 3534 final (asia COMP/38.620 – Vetyperoksidi ja perboraatti) (jäljempänä riidanalainen päätös).

2 Valittaja on esittänyt nyt käsiteltävän SEUT 278 ja SEUT 279 artiklaan perustuvan välitoimihakemuksen unionin tuomioistuimen kirjaamoon 6.10.2015 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla ja vaatinut, että unionin tuomioistuin lykkää riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa ja velvoittaa Euroopan komission olemaan valitusasian C-162/15 P oikeudenkäynnin päättävän tuomion julistamiseen saakka julkaisematta [EY] 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan soveltamismenettelystä, joka koski Akzo Nobel NV:tä, Akzo Nobel Chemicals Holding AB:tä, Eka Chemicals AB:tä, Degussa AG:tä, Edison SpA:ta, FMC Corporationia, FMC Foret SA:ta, Kemira Oyj:tä, L'Air Liquide SA:ta, Chemoxal SA:ta, Snia SpA:ta, Caffaro Srl:ää, Solvay SA/NV:tä, Solvay Solexis SpA:ta, Total SA:ta, Elf Aquitaine SA:ta ja Arkema SA:ta, 3.5.2006 tehdystä komission päätöksestä K(2006) 1766 lopullinen (asia COMP/F/38.620 – Vetyperoksidi ja perboraatti), josta julkaistiin tiivistelmä Euroopan unionin virallisessa lehdessä (EUVL 2006, L 353, s. 54; jäljempänä VP-päätös), sellaista ei-luottamuksellista versiota, joka on valittajan osalta yksityiskohtaisempi kuin kyseisestä päätöksestä vuonna 2007 julkaistu ei-luottamuksellinen versio.

3 Komissio esitti huomautuksensa 29.10.2015.

Asian tausta ja valituksenalainen tuomio

4 Komissio totesi VP-päätöksessä muun muassa, että Degussa AG, josta on sittemmin tullut Evonik Degussa GmbH, oli yhdessä 16 muun vetyperoksidi- ja perboraattialalla toimivan yrityksen kanssa osallistunut EY 81 artiklan rikkomiseen Euroopan talousalueella (ETA). Koska valittaja otti ensimmäisenä yrityksenä yhteyttä komissioon joulukuussa 2002 sakoista vapauttamisesta ja sakkojen lieventämisestä kartelleja koskevissa asioissa annetun komission tiedonannon (EYVL 2002, C 45, s. 3; jäljempänä vuoden 2002 yhteistyötiedonanto) mukaisesti ja teki tältä osin täysimääräisesti yhteistyötä komission kanssa toimittamalla sille kaikki hallussaan olevat tiedot kyseisestä kilpailusääntöjen rikkomisesta, se vapautettiin sakoista kokonaan.

5 VP-päätöksestä julkaistiin ensimmäinen ei-luottamuksellinen versio komission kilpailun pääosaston internetsivustolla vuonna 2007.

6 Komissio ilmoitti valittajalle 28.11.2011 osoittamassaan kirjeessä aikovansa julkaista VP-päätöksestä yksityiskohtaisemman ei-luottamuksellisen version, johon sisältyisi kyseisen päätöksen koko sisältö luottamuksellisia tietoja lukuun ottamatta. Komissio kehotti tässä yhteydessä valittajaa yksilöimään ne VP-päätöksen kohdat, joita se aikoi pyytää käsiteltäväksi luottamuksellisesti.

7 Valittaja katsoi, että tämä yksityiskohtaisempi ei-luottamuksellinen versio sisälsi luottamuksellisia tietoja tai liikesalaisuuksia, ja ilmoitti komissiolle 23.12.2011 päivätyllä kirjeellä vastustavansa suunniteltua julkaisemista. Valittaja esitti vastustuksensa tueksi tarkemmin, että mainittu ei-luottamuksellinen versio sisälsi useita sellaisia tietoja, jotka valittaja oli välittänyt komissiolle vuoden 2002 yhteistyötiedonannon nojalla, sekä useita sen yhteistyökumppaneiden nimiä ja liikesuhteita koskevia tietoja. Valittajan mukaan suunniteltu julkaiseminen oli siten ristiriidassa erityisesti luottamuksensuojan periaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa sekä omiaan haittaamaan komission tutkintatoimia.

8 Komissio ilmoitti 15.3.2012 päivätyllä kirjeellä valittajalle hyväksyvänsä sen, että uudesta julkistettavaksi tarkoitetusta ei-luottamuksellisesta versiosta poistetaan kaikki sellaiset tiedot, joiden perusteella vuoden 2002 yhteistyötiedonannon nojalla toimitettujen tietojen alkuperä voidaan suoraan tai välillisesti

yksilöidä, sekä valittajan yhteistyökumppaneiden nimet. Sitä vastoin komissio katsoi, ettei ollut perusteltua soveltaa luottamuksellisuutta muihin sellaisiin tietoihin, joiden käsittelemistä luottamuksellisena valittaja oli pyytänyt.

9 Valittaja käytti kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan tehtävästä ja toimivaltuuksista tietyissä kilpailuasioita koskevissa menettelyissä 13.10.2011 tehdyn komission puheenjohtajan päätökseen 2011/695/EU (EUVL L 275, s. 29; jäljempänä kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan tehtävää ja toimivaltuuksia koskeva päätös) perustuvaa mahdollisuutta ja saattoi asian kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan käsiteltäväksi ja pyysi tätä jättämään kaikki valittajan vuoden 2002 yhteistyötiedonannon nojalla toimittamat tiedot pois päätöksestä julkaistavaksi suunnitellusta ei-luottamuksellisesta versiosta.

10 Kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja hylkäsi riidanalaisella päätöksellä komission nimissä valittajan esittämät luottamuksellista käsittelyä koskevat pyynnöt.

11 Kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja korosti ensinnäkin toimivaltuuksiensa rajoja, sillä hän katsoi niiden sallivan ainoastaan sen tutkimisen, oliko tiettyä tietoa pidettävä luottamuksellisena, eikä valittajan komissioon kohdistamien perusteltujen odotusten väitetyn loukkaamisen korjaamista.

12 Hän totesi lisäksi, että valittaja vastusti VP-päätöksen uuden yksityiskohtaisemman ei-luottamuksellisen version julkaisemista yksinomaan sillä perusteella, että se sisälsi vuoden 2002 yhteistyötiedonannon nojalla toimitettuja tietoja ja että tällaisten tietojen ilmaiseminen kolmansille on omiaan aiheuttamaan valittajalle vahinkoa kansallisissa tuomioistuimissa nostettavien korvauskanteiden asiayhteydessä. Kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan mukaan komissiolla on kuitenkin laaja harkintavalta julkaista päätöksensä niiden olennaista osaa laajemmin. Lisäksi viittauksia hallinnollisen menettelyn asiakirja-aineistoon sisältyviin asiakirjoihin ei hänen mukaansa itsessään voida pitää liikesalaisuuksina eikä muina luottamuksellisina tietoina.

13 Kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan mukaan valittaja ei ollut osoittanut, että sen komissiolle vuoden 2002 yhteistyötiedonannon mukaisen sakoista vapauttamisen tai niiden lieventämisen soveltamiseksi toimittamien tietojen julkaiseminen voisi aiheuttaa valittajalle vakavaa vahinkoa. Yrityksen, jolle komissio on määrännyt sakon kilpailuoikeuden rikkomisen vuoksi, intressi siihen, ettei kilpailusääntöjen rikkomista merkitsevää toimintaa, josta sitä moititaan, koskevista yksityiskohdista anneta tietoja yleisölle, ei hänen mukaansa missään tapauksessa ansaitse erityistä suojaa. Kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja muistutti tältä osin, että korvauskanteet ovat olennainen osa Euroopan unionin kilpailupolitiikkaa ja että valittajalla ei näin ollen voi olla oikeutettua intressiä saada suojaa sitä vastaan, että se voi joutua tällaisten kanteiden kohteeksi VP-päätöksessä tarkoitettuun kartelliin osallistumisensa seurauksena.

14 Kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja katsoi lisäksi, ettei hän ollut toimivaltainen vastaamaan valittajan väitteeseen, jonka valittajan komissiolle sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevan ohjelman nojalla välittämien tietojen ilmaiseminen kolmansille aiheuttaa haittaa kyseiselle ohjelmalle, koska tällainen kysymys ylitti hänen toimivaltuutensa. Hän muistutti tästä, että oikeuskäytännön mukaan on yksinomaan komission tehtävänä arvioida, missä määrin mennyttä aikaa koskeva tapahtumakokonaisuus, johon moitittu menettely liittyy, on saatettava yleisön tietoon, jos siihen ei liity luottamuksellisia tietoja.

15 Lopuksi kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja totesi, että koska hänelle kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan tehtävää ja toimivaltuuksia koskevan päätöksen 8 artiklassa annettu toimivalta rajoittui sen arvioimiseen, missä määrin tiedot kuuluvat salassapitovelvollisuuden piiriin tai miltä osin niitä pitäisi jollakin muulla perusteella käsitellä luottamuksellisesti, hänellä ei ole toimivaltaa lausua valittajan väitteistä, joiden mukaan valittajan komissiolle sakoista vapauttamista tai niiden

lieventämistä koskevan ohjelman nojalla välittämien tietojen julkaiseminen olisi johtanut perusteettomaan erilaiseen kohteluun suhteessa muihin VP-päätöksessä todettuun kilpailusääntöjen rikkomiseen osallistuneisiin yrityksiin.

16 Niinpä valittaja nosti kanteen riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi ja haki välitoimien määräämistä.

17 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti hyväksyi viimeksi mainitun hakemuksen määräyksellään Evonik Degussa v. komissio (T-341/12 R, EU:T:2012:604). Sitä vastoin unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kumoamiskanteen valituksenalaisella tuomiolla, josta valittaja on tehnyt edellä 1 kohdassa mainitun valituksen.

18 Komissio ilmoitti kyseisen tuomion jälkeen valittajalle aikeestaan julkaista VP-päätöksestä vuonna 2007 julkaistua versiota yksityiskohtaisempi ei-luottamuksellinen versio. Tämän seurauksena valittaja on esittänyt nyt käsiteltävän välitoimihakemuksen.

Asianosaisten vaatimukset

19 Valittaja vaatii, että unionin tuomioistuin

— lykkää riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa, kunnes unionin tuomioistuin antaa ratkaisun pääasiassa

— velvoittaa komission olemaan unionin tuomioistuimen pääasiaratkaisun antamiseen saakka julkaisematta internetsivustollaan ja/tai missä tahansa muualla VP-päätöksestä sellaista ei-luottamuksellista versiota, joka sisältää valittajan osalta nykyisin käytettävissä olevaa, komission kilpailun pääosaston internetsivustolla julkaistua ei-luottamuksellista versiota yksityiskohtaisempia tietoja, ja/tai olemaan antamatta kolmansien tutustua sellaiseen versioon

— määrää kaikista tällaisessa tilanteessa oikeudenmukaisina ja asianmukaisina pitämistään toimenpiteistä ja

— määrää, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

20 Komissio vaatii unionin tuomioistuinta hylkäämään hakemuksen kokonaisuudessaan ja velvoittamaan valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Välitoimihakemus

21 Nyt käsiteltävän välitoimihakemuksen ratkaisemiseksi on muistutettava, että unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 160 artiklan 3 kohdassa määrätään, että välitoimihakemuksissa on ilmoitettava ”oikeudenkäynnin kohde ja seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua”. Välitoimista päättävä tuomari voi siten lykätä täytäntöönpanoa ja määrätä muista välitoimista, jos on selvitetty, että niistä määrääminen ilmeisesti on tosiasiallisesti ja oikeudellisesti perusteltua (fumus boni juris) ja että ne ovat kiireellisiä siinä mielessä, että niitä hakevan asianosaisen etuja koskevan vakavan ja korjaamattoman vahingon välttämiseksi on tarpeen, että näistä toimista määrätään ja että niiden vaikutukset alkavat ennen kuin pääasiassa annetaan ratkaisu. Nämä edellytykset ovat kumulatiivisia, joten välitoimihakemus on hylättävä, jos jokin niistä ei täyty. Välitoimista päättävän tuomarin on myös tarvittaessa vertailtava esillä olevia intressejä (määräys komissio v. ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, 14 kohta ja määräys AGC Glass Europe ym. v. komissio, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 21 kohta).

Fumus boni juris

22 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan fumus boni juris -edellytys täyttyy, jos ainakin jokin välitoimien hakijan pääasian kanteen tueksi esittämistä perusteista vaikuttaa siltä, että sille ilmeisesti on vakavasti otettava perustelu. Asia on näin erityisesti silloin, kun jokin esitetyistä perusteista osoittaa, että on olemassa monitahoisia oikeudellisia kysymyksiä, joiden ratkaisu ei ole ilmeinen ja edellyttää siis perusteellista tarkastelua, jota välitoimista päättävä tuomari ei voi suorittaa vaan joka on tehtävä pääasian menettelyssä, tai jos asianosaisten välinen näkemystenvaihto osoittaa, että on olemassa merkittävä oikeudellinen erimielisyys, jonka ratkaisu ei ole ilmeinen (määräys komissio v. Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 67 kohta).

23 Nyt esillä olevassa asiayhteydessä se, että välitoimihakemuksella pyritään riidanalaisen päätöksen eikä valituksenalaisen tuomion, täytäntöönpanon lykkäämiseen, vaikuttaa kuitenkin fumus boni juris -edellytyksen arviointiin (määräys Technische Glaswerke Ilmenau v. komissio, C-404/04 P–R, EU:C:2005:267, 16 kohta ja määräys Kreikka v. komissio, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, 21 kohta).

24 Vaikka valittajan valituksenalaista tuomiota vastaan esittämät perusteet ja perustelut olisivat miten painavia tahansa, ne eivät yksinään riitä perusteeksi sille, että riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkääminen olisi oikeudellisesti perusteltua. Voidakseen näyttää toteen fumus boni juris -edellytyksen täyttymisen valittajan pitää lisäksi kyetä osoittamaan, että kumoamiskanteessa kyseisen päätöksen laillisuutta vastaan esitetyt perusteet ja perustelut ovat sellaisia, että vaadittujen välitoimien myöntäminen on niiden vuoksi ilmeisesti perusteltua (määräys Kreikka v. komissio, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, 22 kohta).

25 Näin ollen on todettava, että kun käsiteltävän välitoimihakemuksen osalta tutkitaan fumus boni juris -edellytystä, huomioon on otettava, että toinen unionin tuomioistuimista on jo tutkinut riidanalaisen päätöksen sekä tosiseikkojen että oikeuskysymysten osalta ja katsonut, että kyseisestä päätöksestä nostettu kanne ei ollut perusteltu (määräys Technische Glaswerke Ilmenau v. komissio, C-404/04 P–R, EU:C:2005:267, 19 kohta). Se, että käsiteltävän välitoimihakemuksen yhteydessä edellytetään vetoamista ensi näkemältä erityisen painavilta vaikuttaviin oikeudellisiin perusteisiin, johtuu siis siitä, että kyseisillä perusteilla on voitava saattaa kyseenalaiseksi se aineellinen arviointi, jonka unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt valittajan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämistä perusteluista (ks. määräys Technische Glaswerke Ilmenau v. komissio, C-404/04 P–R, EU:C:2005:267, 20 kohta ja määräys Kreikka v. komissio, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, 24 kohta).

26 Nyt käsiteltävässä asiassa valittaja esittää valituksensa tueksi kolme valitusperustetta. Ensimmäinen valitusperuste koskee unionin yleisen tuomioistuimen virhettä kuulemismenettelystä vastaavalle neuvonantajalle kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan tehtävästä ja toimivaltuuksista tehdyn päätöksen 8 artiklan 2 ja 3 kohdassa annetun tietojen julkaisemista koskevan toimivallan määrittelyssä. Toinen valitusperuste koskee SEUT 339 artiklan, [EY] 81 ja [EY] 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 30 artiklan, Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001 (EYVL L 145, s. 43) 4 artiklan 2 kohdan sekä ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 8 artiklan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 7 artiklan rikkomista. Kolmannella valitusperusteellaan valittaja vetoaa perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin sekä luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteiden loukkaamiseen.

27 Tässä yhteydessä on mainittava, että unionin tuomioistuimen on ensimmäiseen valitusperusteeseen annettavan vastauksen sisällöstä riippumatta lausuttava toisesta valitusperusteesta, koska sen lisäksi, ettei valittaja ole kyseenalaistanut toisen valitusperusteen kohteena olevaa kuulemismenettelystä

vastaavan neuvonantajan toimivaltaa lausua siitä, ovatko julkaistavaksi suunnitellut tiedot liikesalaisuuksia tai onko niitä joka tapauksessa pidettävä luottamuksellisina, toimivallasta ei selvästikään ole mitään epäilystä.

28 Lisäksi on todettava, että toisen valitusperusteen tueksi esitetyt väitteet sekoittuvat ainakin osittain kolmannen valitusperusteen yhteydessä esitettyihin väitteisiin, joten fumus boni jurisin olemassaolon toteamiseksi ne on tutkittava yhdessä.

29 Tätä ajatellen on muistutettava, että välitoimista päättävä tuomari voi luottamuksellisiksi väitettyjen tietojen väliaikaista suojaa koskevissa riita-asioissa katsoa fumus boni jurisin puuttuvan lähtökohtaisesti vain siinä tapauksessa, että kyseiset tiedot eivät selvästikään ole luottamuksellisia, sillä muutoin hän jättää huomiotta välitoimimenettelylle luonteenomaisen täydentävyyden ja väliaikaisuuden (määräys komissio v. Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 68 kohta).

30 Toinen valitusperuste kohdistuu valituksenalaisen tuomion 76–127 kohtaan, joissa unionin yleinen tuomioistuin sulki yhtäältä pois sen, että riidanalaisia tietoja voitaisiin – kun otetaan huomioon niiden historiallinen luonne – pitää liikesalaisuuksina, ja toisaalta sen, että kyseisiä tietoja on pidettävä luottamuksellisina salassapitovelvollisuuden nojalla pelkästään siksi, että yritys on toimittanut ne komissiolle vapaaehtoisesti hyötyäkseen sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevasta ohjelmasta.

31 Niinpä valittaja väittää ensimmäiseksi, että vastoin unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 84–86 kohdassa esittämiä väitteitä mainitut tiedot eivät ole menettäneet luottamuksellisuuttaan pelkästään siitä syystä, että ne ovat yli viisi vuotta vanhoja, ja niitä on näin ollen käsiteltävä liikesalaisuuksina. Valittaja esittää tässä yhteydessä, ettei unionin yleisen tuomioistuimen mainitsemaa oikeuskäytäntöä voida saattaa koskemaan nyt käsiteltävää asiaa ja että asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 7 kohdan mukaan taloudelliset intressit voivat sitä vastoin olla esteenä tietojen julkaisemiselle jopa yli 30 vuoden ajan. Valittajan mukaan riidanalaiset tiedot ovat edelleen ”sen kaupallisen aseman kannalta olennaisia seikkoja” jo pelkästään siksi, että se on osoittanut kyseisten tietojen julkaisemisen voivan aiheuttaa sille vakavaa vahinkoa, kuten unionin yleinen tuomioistuin itsekin myönsi valituksenalaisen tuomion 105 kohdassa.

32 Toiseksi on todettava riidanalaisten tietojen luokittelemisesta joka tapauksessa luottamuksellisiksi, että valittaja väittää ensinnäkin – toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 92 ja 93 kohdassa –, että sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä pyytävien yritysten lausuntojen katkelmien ja itse lausuntojen julkaisemisen on täytettävä samat vaatimukset. Niinpä seikkoja, jotka tuomiossa komissio v. EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) johtivat unionin tuomioistuimen tulkitsemaan asetusta N:o 1049/2001 siten, että sen perusteella on mahdollista ulottaa olettama kartelliasian asianosaisen kaupallisten etujen vaarantumisesta sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä pyytävien yritysten lausuntojen julkaisemisen yhteydessä koskemaan myös katkelmien julkaisemista tällaisista lausunnoista suorien tai epäsuorien lainausten muodossa komission päätöksen ei-luottamuksellisessa versiossa. Näin on valittajan mukaan sitäkin suuremmalla syyllä, koska tällaisten katkelmien julkaiseminen on vastoin komission vuoden 2002 yhteistyötiedonannon 32 kohdassa ja sakoista vapauttamisesta ja sakkojen lieventämisestä kartelleja koskevissa asioissa annetun komission tiedonannon (EUVL 2006, L 298, s. 17; jäljempänä vuoden 2006 yhteistyötiedonanto) 40 kohdassa sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä pyytäville yrityksille antamia vakuutteluja. Niinpä komission erottelu yhtäältä sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä pyytävien yritysten toimittamien asiakirjojen julkaisemisen ja toisaalta kyseisistä asiakirjoista saatujen tietojen julkaisemisen välillä on valittajan mukaan formalistinen ja paitsi unionin yleisen tuomioistuimen oikeuskäytännön myös muiden merkityksellisten unionin oikeuden säännösten vastainen.

33 Tämän jälkeen nyt käsiteltävässä asiassa on otettava huomioon, että komissio oli jo vuonna 2007 julkaissut VP-päätöksestä ei-luottamuksellisen version ja valituksenalaisen tuomion 106 kohdassa mainitulla tavalla jo punninnut riidanalaisten tietojen julkaisemisen puolesta ja sitä vastaan puhuvia

seikkoja. Valittajan mukaan valituksenalaisen tuomion 172 kohdassa myönnetään komission hallinnollisen menettelyn päättyneen viimeistään kyseiseen julkaisemiseen. Mainitusta julkaisuajankohdasta lukien asetuksen N:o 1/2003 30 artiklaa ei voida näin ollen enää soveltaa, ja oikeus tutustua kyseisiin tietoihin voi perustua enää asetukseen N:o 1049/2001.

34 Lisäksi valittaja katsoo, että toisin kuin valituksenalaisen tuomion 107–111 kohdassa väitetään, valittajan intressit ovat objektiivisesti tarkasteltuna suojaamisen arvoiset. Valittajan kannalta kyse ei ole niinkään korvausten maksamisen tai kilpailusääntöjen rikkomisen etenemistä koskevien komission toteamusten julkistamisen välttämisestä. Se on pikemminkin huolissaan siitä, että vuosien 2002 ja 2006 yhteistyötiedonantojen mukaisesti pelkästään sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevaa ohjelmaa varten annettujen lausuntojen, jotka annettiin luottaen siihen, että ne pysyvät luottamuksellisina, ja joilla valittaja paljasti itselleen epäedullisia seikkoja, suoja taataan.

35 Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 123–127 kohdassa virheellisesti sen esittämän, Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklan ja perusoikeuskirjan 7 artiklan rikkomista koskevan kanneperusteen. Valittaja väittää tässä yhteydessä, että sen lausuntojen sisällön ilmaisemista vastoin vuoden 2002 yhteistyötiedonantoa ja komission vakiintunutta käytäntöä ei varmastikaan voida pitää ennustettavana seurauksena kartelliin osallistumisesta.

36 Kolmannen valitusperusteensa tueksi esittämiensä väitteiden yhteydessä valittaja lisää olennaisilta osin, että unionin yleinen tuomioistuin laiminlöi perusteluvelvollisuutensa sekä loukkasi luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteita, koska se ei ottanut riittävällä tavalla huomioon sitä, että komissio oli jo vuonna 2007 julkaissut VP-päätöksestä ei-luottamuksellisen version. Valittajan mukaan komissio oli kyseisellä julkaisemisella päättänyt, etteivät peitetyt tiedot kuuluneet VP-päätöksen asetuksen N:o 1/2003 30 artiklassa tarkoitettuun pääasialliseen sisältöön. Lisäksi valittaja mainitsee, että koska viimeksi mainitun ei-luottamuksellisen version julkaisemista ei luokiteltu väliaikaiseksi, se oli voinut päätellä tästä komission katsoneen lopullisesti, ettei peitettyjä katkelmia ollut aihetta julkaista. Tällaista asianosaiselle edullista hallintotoimea ei sen mukaan voida lähtökohtaisesti peruuttaa tai kumota ainakaan, jos se nyt käsiteltävän asian tilanteen tavoin on laillisesti annettu.

37 Lopuksi valittaja katsoo vielä, ettei komissiolla vastoin unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 155–157 kohdassa esittämää näkemystä ollut oikeutta muuttaa käytäntöään, jonka mukaan kyseessä olevien kaltaiset tiedot pysyvät luottamuksellisina, koska yhteistyötiedonannot ja asetus N:o 1049/2001 sitovat komissiota menettelyn päättämisen jälkeen. Komissiolla saattoi korkeintaan olla vapaus muuttaa sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevaa ohjelmaansa ja antaa myöhemmissä tapauksissa vähemmän suojaa sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä pyytävien yritysten lausunnoille.

38 Komissio ei hyväksy valittajan väitteitä.

39 Se esittää vastauksena toiseen valitusperusteeseen ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin totesi pelkästään, ettei valittaja ollut unionin yleisen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisella tavalla osoittanut syitä, joiden vuoksi riidanalaiset tiedot olisivat huomattavan ajan kulumisesta huolimatta edelleen poikkeuksellisesti sen tai kolmannen tahon kaupalliseen asemaan liittyviä olennaisia seikkoja ja ansaitsisivat näin ollen asetuksen N:o 1/2003 30 artiklan 2 kohdan mukaisen suojan. Todellisuudessa kyseiset tiedot eivät komission mukaan enää missään tapauksessa kuuluneet liikesalaisuuden tai luottamuksellisuuden piiriin, koska niillä kuvatuista kilpailusääntöjen rikkomiseen liittyneistä tapahtumista oli poikkeuksetta kulunut yli 10 vuotta.

40 Toiseksi komissio pitää ensinnäkin oikeana unionin yleisen tuomioistuimen näkemystä siitä, ettei asetuksella N:o 1049/2001 tai sitä koskevalla oikeuskäytännöllä ollut merkitystä, kun niiden soveltamisala otetaan huomioon. Sen mukaan nyt käsiteltävässä asiassa ei ole kyse oikeudesta tutustua asiakirjoihin vaan komission VP-päätöksen perustelujen yhteydessä tekemien tosiseikkoja koskevien toteamusten julkaisemisesta. Joka tapauksessa tuomiossa komissio v. EnBW (C-365/12 P,

EU:C:2014:112) hyväksyttiin komission mukaan se, että toimielin voi tukeutua tiettyihin asiakirjaluokkiin sovellettaviin yleisiin olettamiin, vaikka yksityisillä ei ollut tällaista mahdollisuutta. Lisäksi mainittujen toteamusten julkaiseminen ei komission mukaan ole millään tavalla vastoin komission antamia sitoumuksia. Komissio katsoo, että vaikka vuoden 2002 yhteistyötiedonannon 32 kohdan sanamuodon perusteella syntyisi perusteltu luottamus komission kyseisen tiedonannon nojalla saamien asiakirjojen luottamuksellisuuteen, sen perusteella ei voi syntyä perusteltua odotusta siitä, ettei komissio käytä kyseisiin asiakirjoihin sisältyviä tietoja kuvaillakseen VP-päätöksen perustelujen yhteydessä kilpailusääntöjen rikkomiseen liittyvää tosiseikastoa tai julkista niitä siinä yhteydessä. Niinpä eron tekeminen asiakirjojen ja komission kilpailusääntöjen rikkomiseen liittyvästä tosiseikastosta tekemien toteamusten välillä ei ole komission mukaan formalistista.

41 Komission mukaan unionin yleinen tuomioistuin otti huomioon, että komissio oli jo julkaissut VP-päätöksestä ei-luottamuksellisen version vuonna 2007. Toisin kuin valittaja väittää, unionin yleinen tuomioistuin ei katsonut tältä osin valituksenalaisen tuomion 155, 156 ja 161 kohdassa, että toinen julkaiseminen kuuluu komission ”vapaaseen” harkintavaltaan, koska se korosti nimenomaisesti asetuksen N:o 1/2003 30 artiklan 2 kohdan toiseen virkkeeseen sisältyvää kyseisen harkintavallan rajoitusta. Lisäksi komission mukaan ei voida katsoa, että kyseisen asetuksen 30 artiklaa ”ei voida enää soveltaa” ensimmäisen väliaikaisen julkaisemisen jälkeen. Tällaiselle rajoitukselle ei komission mukaan löydy tukea kyseisen säännöksen sanamuodosta ja se olisi SEU 1 artiklan toisen kohdan ja SEUT 15 artiklan 1 kohdan tavoitteiden vastainen.

42 Lisäksi valittajan menettelyn tässä vaiheessa esittämä väite, jonka mukaan korvauksien maksamisen tai komission kilpailusääntöjen rikkomiseen liittyvien toteamusten julkaisemisen välttämisellä ei ole sille merkitystä, on komission mukaan ristiriidassa sen ensimmäisessä oikeusasteessa esittämien väitteiden, sellaisena kuin ne ilmenevät valituksenalaisen tuomion 83 kohdasta, kanssa.

43 Komissio katsoo vielä, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi aivan oikein Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklan ja perusoikeuskirjan 7 artiklan rikkomista koskevan kanneperusteen. Vaikka kyseisissä säännöksissä vahvistettu yksityiselämän suoja käsittää lähtökohtaisesti henkilön maineen ja kunnian suojan samoin kuin yksityisluonteisten tietojen suojan, Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on komission mukaan täsmentänyt, ettei mainitulla 8 artiklalla kuitenkaan anneta suojaa sellaista maineen vahingoittumista vastaan, joka on ennakoitava seuraus henkilön omasta toiminnasta, kuten rikosoikeudellisesti rangaistavasta teosta. Toteamusta sovelletaan komission mukaan soveltuvin osin unionin kilpailuoikeuden rikkomisen ennakoitaviin seurauksiin. Tässä tilanteessa valittaja oli komission mukaan voinut odottaa siitä saakka, kun kilpailusääntöjen rikkominen todettiin VP-päätöksessä, että rikkomisen paljastumisen ja sen käsittelyn yhteydessä yksityiskohdat sen omasta toiminnasta tulisivat julkisiksi siltä osin kuin niillä on merkitystä rikkomisen toteamisen kannalta.

44 Komissio väittää kolmannen valitusperusteen osalta, ettei se käyttänyt peruuttamattomalla tavalla harkintavaltaansa valita VP-päätöksen julkaistavat osat, kun se julkaisi kyseisestä päätöksestä ensimmäisen ei-luottamuksellisen version vuonna 2007. Ensimmäiseen julkaisemiseen ei sen mukaan liittynyt eksplisiittistä eikä implisiittistä mainintaa siitä, että komissio ei myöhemmin julkaisisi VP-päätöksestä yksityiskohtaisempaa ei-luottamuksellista versiota. Myöhempi julkaiseminen on sen mukaan perusteltua, koska tietojen luottamuksellisuus on luonteeltaan väliaikaista, minkä vuoksi uusi tarkastelu voi olla tarpeen tietyn ajan kuluttua. Niinpä on komission mukaan väärin väittää sen erityisesti päättäneen, etteivät peitetyt tiedot kuulu kyseisen päätöksen pääasialliseen sisältöön ja ettei niiden julkaiseminen näin ollen ole tarpeen yleisön tiedonsaantitarpeen tyydyttämiseksi. Todellisuudessa komissio katsoo päättäneensä ainoastaan julkaista ensin mainitusta päätöksestä sellaisia katkelmia, joiden osalta oli pääasiallisesti riidatonta, etteivät ne sisältäneet liikesalaisuuksia, voidakseen myöhemmin tutkia yksityiskohtaisesti asianomaisten yritysten väitteet, joiden mukaan päätöksen muut osat sisälsivät liikesalaisuuksia. Komissio ei ollut päättänyt eikä implisiittisesti tai eksplisiittisesti ilmaissut, etteivät jäljelle jääneet osat olleet olennaisia tai julkaisemisen arvoisia.

45 Lopuksi komissio toteaa unionin yleisen tuomioistuimen katsoneen valituksenalaisen tuomion 161 kohdassa aivan oikein, että pelkästään sillä, että komissio vuonna 2007 julkaisi VP-päätöksestä ensimmäisen ei-luottamuksellisen version eikä luokitellut kyseistä versiota väliaikaiseksi, ei voitu antaa valituksenalaisen tuomion 135 kohdassa tarkoitetulla tavalla valittajalle mitään täsmällisiä vakuutteluja siitä, ettei kyseisestä päätöksestä myöhemmin julkaistaisi yksityiskohtaisempaa ei-luottamuksellista versiota.

46 Edellä esitetty huomioon ottaen voidaan katsoa, että valittajan valituksenalaista tuomiota koskeva keskeinen kritiikki koskee sitä, ettei siinä otettu huomioon, että sekä oikeus tutustua yrityksen sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevassa ohjelmassa toimittamiin asiakirjoihin että kyseisten asiakirjojen sisällöstä valittujen otteiden suora tai epäsuora ilmaiseminen johtaa samaan tulokseen eli siihen, että tiedot annetaan kolmansien käyttöön. Tällaisen ilmaisemisen sekä mainitun käyttöön antamisen pitäisi valittajan mukaan olla näin ollen lähtökohtaisesti kiellettyä, koska olettamana pitäisi olla se, että siitä uhkaa aiheutua vahinkoa kyseessä olevien yritysten kaupallisille eduille. Näin on varsinkin nyt käsiteltävässä tapauksessa, koska komissio oli valittajan ilmaistua vastustuksensa jo jättänyt riidanalaiset tiedot julkaisematta ja koska valittaja saattoi mielestään näin ollen perustellusti odottaa, että kysymys tietojen luottamuksellisuudesta oli lopullisesti ratkaistu.

47 Ottamatta kantaa komission väitteiden, joiden paikkansa pitävyyden pääasian ratkaiseva tuomioistuin tutkii, painoarvoon, on todettava, että kyse on monitahoisesta oikeudellisesta kysymyksestä, jonka ratkaisu ei ole ilmeinen, ja että tästä syystä kyseessä olevien tietojen mahdollista luottamuksellisuutta ei ole selvästi syytä sulkea pois.

48 Alustavasti on todettava, ettei unionin tuomioistuin ole vielä lausunut sen toteamisessa, ovatko tietyt tiedot liikesalaisuuksia, huomioon otettavista arviointiperusteista eikä – kuten määräyksessä Evonik Degussa v. komissio (T-341/12 R, EU:T:2012:604, 44 kohta) mainitaan – myöskään siitä, ovatko nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevien kaltaiset tiedot luottamuksellisia.

49 Asianosaisten erityisistä väitteistä on mainittava seuraavaa.

50 Ensimmäiseksi on komission esittämällä tavalla totta, että asetuksen N:o 1/2003 mukainen tietojen ilmaiseminen ja asetukseen N:o 1049/2001 perustuva asiakirjoihin tutustumista koskeva oikeus poikkeavat oikeudellisesti toisistaan. Koska riidanalainen ilmaiseminen koskee valittajan väittämällä tavalla otteita asiakirjoista, se saattaa johtaa tilanteeseen, joka käytännössä rinnastuu kyseisiin asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden myöntämiseen. Riippumatta tietojen julkistamisen oikeusperustasta tällainen ilmaiseminen nimittäin edellyttää välttämättä, että kolmannet saavat tiedon kyseisistä tiedoista, joiden luottamuksellisuuden suoja näin ollen lakkaa (ks. analogisesti tuomio komissio v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, 89 kohta).

51 Näin on varsinkin, koska toisin kuin komissio väittää, valittaja ei moiti lainkaan sitä, että kyseinen toimielin julkaisi omat toteamuksensa tosiseikoista, joihin VP-päätös perustui. Todellisuudessa valittaja tunnustaa nimenomaisesti komission oikeuden tähän. Sen sijaan valittaja kiistää komission toimivallan julkaista kyseisistä asiakirjoista otteita, joskus suorin tai epäsuorin lainauksin, ja toistaa näin sanasta sanaan valittajan sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä pyytävänä yrityksenä antamia lausuntoja.

52 Tässä tilanteessa on katsottava olevan totta, ettei asetukseen N:o 1049/2001 perustuvaan asiakirjoihin tutustumista koskevaan oikeuteen liittyvää oikeuskäytäntöä voida soveltaa sellaisenaan. Ei voida kuitenkaan sulkea pois sitä, että arvioinneilla, joiden perusteella unionin tuomioistuin on kyseisessä oikeuskäytännössä katsonut, että komissiolla on oikeus olettaa, että SEUT 101 artiklan soveltamista koskevan menettelyn asiakirja-aineistoon liitettyjen asiakirjojen ilmaisemisella rajoitetaan tällaisessa menettelyssä mukana olevien yritysten kaupallisten etujen suojaa, voi olla merkitystä.

53 Unionin tuomioistuin on nimittäin katsonut, että yleinen oikeus tutustua tällaisiin asiakirjoihin, riippumatta siitä, onko ne toimitettu komissiolle vapaaehtoisesti sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevassa ohjelmassa, olisi omiaan vaarantamaan tasapainon, jonka unionin lainsäätäjä on halunnut taata asetuksessa N:o 1/2003 ja [EY] 81 ja [EY] 82 artiklan mukaisten komission menettelyjen kulusta 7.4.2004 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 773/2004 (EUVL L 123, s. 18) yhtäältä asianomaisten yritysten velvollisuuden toimittaa mahdollisesti arkaluonteisia kaupallisia tietoja komissiolle, jotta tämä voi todeta kartellin olemassaolon ja arvioida sen SEUT 101 artiklan mukaisuuden, ja toisaalta komissiolle näin toimitettujen tietojen vahvistettua suojaa salassapitovelvollisuuden ja liikesalaisuuksien suojan nojalla koskevan takeen välillä (tuomio komissio v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, 90 ja 97 kohta).

54 Ei ole kuitenkaan mahdollista sulkea suoralta kädeltä pois sitä, etteikö kyseessä olevien asiakirjojen otteiden julkistamisella VP-päätöksen ei-luottamuksellisessa versiossa voisi olla samoja vaikutuksia, koska se rinnastuu olennaisilta osin yleisen, joskin osittaisen, tutustumisoikeuden myöntämiseen kyseisiin asiakirjoihin.

55 Jos näin on, tällöin ei komission esittämän vastaisesti ole kyse siitä, että yksityiselle annetaan mahdollisuus vedota ainoastaan komission hyväksi tunnustettuun olettamaan, vaan sen hyväksymisestä, että unionin tuomioistuimen perusteluna tällaiselle olettamalle esittämää arviointia voidaan analogisesti soveltaa samankaltaiseen tilanteeseen, ja että erityinen olettama, jonka mukaan kyseessä olevilla yrityksillä on lähtökohtaisesti oikeus odottaa, että sakkojen vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevassa ohjelmassa toimitetut tiedot kuuluvat salassapitovelvollisuuden piiriin, ellei tällaista olettamaa kumota, voidaan mahdollisesti perustaa samaan arviointiin.

56 Tässä tilanteessa tietyistä säännöistä, joita sovelletaan jäsenvaltioiden ja Euroopan unionin kilpailuoikeuden säännösten rikkomisen johdosta kansallisen lainsäädännön nojalla nostettuihin vahingonkorvauskanteisiin 26.11.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/104/EU (EUVL L 349, s. 1) johdanto-osan 26 perustelukappaleella, jonka mukaan sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevien ohjelmien suojaamiseksi todisteiden esittämisvelvollisuuden ulkopuolelle jäävät ”sanatark[at] lainauks[et] sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevista lausunnoista” samoin kuin itse lausunnot, voi – kuten valittaja muistuttaa – olla merkitystä tässä yhteydessä.

57 Toiseksi on mainittava valittajan toisen ja kolmannen valitusperusteensa tueksi esittämistä väitteistä, joiden mukaan unionin yleinen tuomioistuin loukkasi luottamuksensuojan periaatetta, kun se katsoi, ettei riidanalaisten tietojen ilmaiseminen ole ristiriidassa komission vuoden 2002 yhteistyötiedonannon 32 kohdassa ja vuoden 2006 yhteistyötiedonannon 40 kohdassa sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä pyytävien yritysten lausuntojen osalta antamien vakuuttelujen kanssa, ettei se, että komissio näyttäisi tekevän eron kyseessä olevien asiakirjojen ja niiden sisältämien tietojen välillä – eikä kyseisten asiakirjojen ja komission niiden sisällön perusteella tekemien tosiseikkoja koskevien toteamusten välillä –, ole ilmeistä varsinkaan, kun kyseessä olevat tiedot esitettiin otteina mainituista asiakirjoista.

58 Salassapitovelvollisuuden merkitsemä suoja koskee nimittäin tällaisen suojan ansaitsevia tietoja, ja sitä konkretisoi kielto antaa tällaisten tietojen tallennusvälinettä – kuten asiakirjaa – kolmansien käyttöön. Toisin sanoen asiakirjan luottamuksellisuus riippuu ainoastaan sen sisältämien tietojen ominaisuuksista ja luonteesta. Kuten valittaja esittää, tämä voitaisiin päätellä muun muassa asetuksen N:o 773/2004 16 artiklan 1 kohdasta, jossa viitataan ”tieto[ihin], mukaan lukien asiakirjat”, joita komissio ei voi luovuttaa ja joihin se ei voi antaa oikeutta tutustua.

59 Vaikka komission erottelua kyseessä oleviin asiakirjoihin ja niiden sisältämiin tietoihin ei pidettäisi perusteltuna, ei voida sulkea pois, että luottamuksellisten asiakirjojen otteita olisi kohdeltava samoin kuin kyseisiä asiakirjoja vuoden 2002 yhteistyötiedonannon 32 kohdan ja vuoden 2006 yhteistyötiedonannon 40 kohdan mukaan on kohdeltava.

60 Tässä yhteydessä on muistutettava, että jos komissio antaa vuoden 2002 ja vuoden 2006 yhteistyötiedonantoihin sisältyvien kaltaisia käytännesääntöjä, joilla on tarkoitettu olevan vaikutuksia hallinnon ulkopuolisiin talouden toimijoihin nähden, se voi poiketa niistä erityistapauksissa vain sellaisin perustein, jotka ovat sopusoinnussa yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa. Kun komissio antaa tällaisia käytännesääntöjä ja ne julkaisemalla ilmoittaa, että niitä sovelletaan tuosta hetkestä lähtien niissä tarkoitettuihin tilanteisiin, se rajoittaa oman harkintavaltansa käyttämistä eikä voi poiketa näistä säännöistä sillä uhalla, että sen mahdollisesti katsottaisiin loukanneen yleisiä oikeusperiaatteita, kuten yhdenvertaisen kohtelun periaatetta tai luottamuksensuojan periaatetta (ks. analogisesti tuomio Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 209–211 kohta ja tuomio Quinn Barlo ym. v. komissio, C-70/12 P, EU:C:2013:351, 53 kohta).

61 Komissio katsoi vuoden 2002 yhteistyötiedonannon 32 ja 33 kohdassa, että ”tämän tiedonannon perusteella saatujen asiakirjojen sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi yleensä asetuksen [N:o 1049/2001] 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastus- ja tutkintatoimien tarkoitusten suojaa” ja että ”kaikki komissiolle tämän tiedonannon perusteella esitetyt kirjalliset selvitykset kuuluvat komission asiakirjavihkoon. Niitä ei saa paljastaa eikä käyttää mihinkään muuhun tarkoitukseen kuin [EY] 81 artiklan noudattamisen valvontaan”. Komissio täsmentää myös vuoden 2006 yhteistyötiedonannon 40 kohdassa, että ”tämän tiedonannon perusteella saatujen asiakirjojen ja kirjallisten tai nauhoitettujen lausuntojen sisältämien tietojen ilmaiseminen yleisölle yleensä vahingoittaisi asetuksen [N:o 1049/2001] 4 artiklassa tarkoitettuja tiettyjä yleisiä ja yksityisiä etuja, kuten esimerkiksi tarkastus- ja tutkintatoimien tarkoitusten suojaa, jopa päätöksen tekemisen jälkeen”, ja laajensi näin nimenomaisesti sellaisten syiden joukkoa, joiden vuoksi asiakirjat voidaan säilyttää luottamuksellisina, myös muihin kyseisessä 4 artiklassa suojattuihin etuihin, mukaan lukien näin ollen myös mainitun artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut kaupalliset edut.

62 Se, että vuoden 2002 yhteistyötiedonannon 31 kohdassa ja vuoden 2006 yhteistyötiedonannon 39 kohdassa on samanlainen maininta, jonka mukaan ”vapautus sakoista tai niiden lieventäminen ei kuitenkaan suojaa yritystä [EY] 81 artiklan rikkomiseen osallistumisesta aiheutuvilta siviilioikeudellisilta seuraamuksilta”, ei itsessään riitä, jotta yritykset voisivat luottaa kyseessä olevien asiakirjojen luottamuksellisuuteen. Kun otetaan nimittäin huomioon muun muassa kyseisen maininnan yleisluonteisuus, siinä ainoastaan ilmoitetaan, että mainituissa tiedonannoissa tarkoitettujen etujen saaminen erityisesti kyseessä olevien yritysten kilpailusääntöjen rikkomisen seurauksena todetun hallinnollisluonteisen vastuun seuraamusten osalta ei vähennä niiden siviilioikeudellista vastuuta eikä merkitse sitä, komissio julkistaa näiden toimittamat salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvat tiedot, jotka voivat olla osa tällaisen vastuun tueksi kansallisissa tuomioistuimissa esitettävää näyttöä.

63 Tämä olisi ristiriidassa vuoden 2006 yhteistyötiedonannon 35 a kohdan kanssa, sellaisena kuin se on muutettuna komission tiedonannolla, jonka otsikko on ”Sakoista vapauttamisesta ja sakkojen lieventämisestä kartelleja koskevissa asioissa annetun komission tiedonannon muuttaminen” (EUVL 2015, C 256, s. 1), jossa mainitaan, että ”komissio ei minään ajankohtana toimita sakoista vapauttamiseen tai niiden lieventämiseen liittyviä yrityslausuntoja kansallisille tuomioistuimille käytettäväksi [SEUT 101 ja SEUT 102 artiklan] määräysten rikkomisen johdosta nostettujen vahingonkorvauskanteiden yhteydessä”.

64 Kun otetaan huomioon edellä esitetty, ei voida sulkea ensi näkemältä pois sitä, että yritys voisi odottaa, ettei komissio julkista kyseessä olevia asiakirjoja kokonaisuudessaan tai osittain antamalla ne tiedoksi kolmansille tai ilmaisemalla ne otteiden muodossa sellaisen päätöksen, jossa todetaan SEUT 101 artiklan rikkominen, ei-luottamuksellisessa versiossa.

65 Joka tapauksessa on niin, että vaikka komissio voisi todella julkaista riidanalaiset tiedot asetuksen N:o 1/2003 30 artiklan nojalla, ei voitaisi sulkea pois myöskään sitä, että komission edellytettäisiin myös siinä tapauksessa, ettei sen voida katsoa antaneen yrityksille perustellun luottamuksen synnyttäneitä vakuutteluja, antavan selkeät ja täsmälliset tiedot päätöksentekokäytännöstään, ja että jos

näin ei tapahdu, epäselvien sääntöjen mahdollinen selkeyttäminen ei voi tapahtua niin, että yksityiset ja hyvä hallinto kärsivät vaan pikemminkin antamalla myöhempiin tapauksiin sovellettavia ja selkeysvaatimukset täyttäviä uusia sääntöjä.

66 Tämä on vielä välttämättömämpää nyt käsiteltävässä asiassa, koska komissio oli jo julkaissut VP-päätöksestä ei-luottamuksellisen version. Kyseisen julkaisemisen yhteydessä komissio oli ottanut huomioon valittajan esittämät huomautukset ja jättänyt ilmaisematta suurimman osan tiedoista, joiden luottamuksellista käsittelyä valittaja oli pyytänyt.

67 Kuten komissio itse esittää, se ei tietenkään ottanut kantaa valittajan huomautuksiin. VP-päätöksestä ei-luottamuksellista versiota ei kuitenkaan julkaistu väliaikaisena, kuten valituksenalaisen tuomion 160 kohdasta ilmenee, ja kyseinen päätös oli päättänyt hallinnollisen menettelyn.

68 Tässä tilanteessa voisi nousta esiin kysymys asetuksen N:o 1/2003 30 artiklan soveltamisesta myöhempään julkaisemiseen ainakin siltä osin, onko komissiolla mahdollisuus julkaista mainittua ei-luottamuksellista versiota yksityiskohtaisempi uusi versio selittämättä syitä, joiden vuoksi tällainen julkaiseminen kauan ensimmäisen julkaisemisen jälkeen on tarpeen.

69 Kun otetaan huomioon edellä esitetty, ei ole ilmeistä, etteivät riidanalaiset tiedot olisi luottamuksellisia.

70 Koska edellä esitetyllä on merkitystä myös kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan riidanalaisessa päätöksessä esittämän arvioinnin ja näin ollen kumoamiskanteen kannalta, niiden perusteella voidaan osoittaa fumus boni juris edellä 23–25 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti.

Kiireellisyys

71 Pyydettyjen välitoimien kiireellisyyden osoittamiseksi valittaja väittää aluksi, että tätä varten voidaan tukeutua olettamaan, jonka mukaan riidanalaiset tiedot ovat SEUT 339 artiklassa, asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdassa, Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklassa ja perusoikeuskirjan 7 artiklassa tarkoitettuja luottamuksellisia tietoja. Koska valittajan valitus kohdistuu nimenomaisesti siihen valituksenalaisen tuomion osaan, jossa unionin yleinen tuomioistuin totesi, etteivät mainitut tiedot kuulu kyseisillä säännöksillä annettavan suojan piiriin, on todettava, että unionin tuomioistuimen on ratkaistava tämä pääasian oikeudenkäynnissä.

72 Valittaja väittää näin ollen tällaisen olettaman perusteella, että riidanalaisten tietojen ilmaiseminen aiheuttaa sille vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa.

73 Valittaja esittää tarkemmin kyseisen vahingon vakavuudesta, että mainittujen tietojen julkaisemisen seurauksena mainitut tiedot menettäisivät korjaamattomalla tavalla luottamuksellisuuteensa perustuvan arvon, jolloin niihin voitaisiin vedota valittajaa vastaan nostettavien korvauskanteiden yhteydessä, mikä vahingoittaisi sen mainetta sen liikesuhteissa asiakkaisiinsa. Koska mainittu julkaiseminen on kaavailtu toteutettavaksi internetissä, siitä olisi lisäksi seurauksena, että riidanalaiset tiedot olisivat julkaisemisesta lähtien valittajan asiakkaiden, kilpailijoiden ja tavarantoimittajien sekä talousanalyytikkojen ja suuren yleisön vapaasti tutustuttavissa ja käytettävissä.

74 Väitetyn vahingon korjaamattomuudesta valittaja huomauttaa ensin, että sen valituksen hyväksyminenkään ei vähentäisi vahinkoa, jonka se kärsii riidanalaisten tietojen julkaisemisen vuoksi, olipa kyse sen maineeseen liittyvästä aineettomasta vahingosta tai taloudellisista vahingoista. Aluksi se huomauttaa, ettei tietoihin tutustuneiden henkilöiden tietoisuutta niistä voida poistaa. Se jatkaa, ettei aineetonta vahinkoa voida luonteensa vuoksi hyvittää taloudellisesti. Taloudellisia vahinkoja ei voida myöskään määrittää riittävän hyvin, koska ne vaihtelevat sekä luonteeltaan että laajuudeltaan.

75 Komission mukaan olettama, jolle valittaja perustaa väitteensä ja jonka mukaan riidanalaiset tiedot ovat luonteensa vuoksi luottamuksellisia, ei pidä paikkaansa. Sen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on jo ratkaissut tämän kysymyksen ja katsonut, että kyseiset tiedot ovat historiallisia eivätkä ne näin ollen ansaitse suojaamista, koska valittaja ei ole osoittanut, miksi niille olisi vielä perusteltua antaa poikkeuksellisesti asetuksen N:o 1/2003 30 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua suojaa. Niinpä valittaja ei komission mukaan voi tukeutua määräykseen komissio v. Pilkington Group, (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), koska kyseiseen määräykseen johtaneessa asiassa kyseessä olleet tiedot olivat erityisiä kaupallisia tietoja, jotka saattoivat sisältönsä vuoksi kuulua salassapitovelvollisuuden piiriin, kun taas nyt käsiteltävässä asiassa väitetty vahinko ei johdu riidanalaisten tietojen sisällöstä vaan ulkosyntyisistä syistä, kuten luottamuksensuojasta, jonka valittaja väittää komission käytännön ja tiedonantojen synnyttäneen.

76 Tarkemmin sanottuna komissio yksilöi kaksi vahinkoa, jotka valittaja väittää kärsivänsä riidanalaisten tietojen julkaisemisen seurauksena, ja katsoo, ettei kummankaan niistä vakavuutta ole osoitettu oikeudellisesti riittävällä tavalla.

77 Komissio väittää siihen, että valittaja mahdollisesti tuomitaan korvauksiin siviiliasioiden oikeudenkäynneissä, liittyvistä taloudellisista rasitteista yhtäältä, että kyseisen vahingon ratkaiseva syy ei ole mainittu julkaiseminen vaan valittajan osallistuminen komission VP-päätöksessä toteamaan kilpailusääntöjen rikkomiseen. Toisaalta yrityksen, jonka osallistuminen kartelliin on todettu, intressi välttyä korvauskanteilta ei ansaitse suojaa.

78 Komissio täsmentää kielteisistä vaikutuksista valittajan julkikuvalle, että myös tällaisten vaikutusten välittömänä syynä on VP-päätöksen ensimmäisen ei-luottamuksellisen version julkaiseminen vuonna 2007, eikä niiden vakavuus riitä oikeuttamaan välitoimien myöntämistä. Se lisää, ettei valittaja voi vedota mihinkään erityistä suojaa ansaitsevaan etuun, kun se pyrkii välttymään kilpailusääntöjen rikkomisen tosiseikastoon liittyvien lisäyksityiskohtien julkaisemiselta, varsinkaan, koska julkaistavaksi kaavaillut katkelmat eivät sisällä arvosteluja, joilla parjattaisiin valittajaa tai aiheutettaisiin vakavaa vahinkoa sen maineelle.

79 Valittajan väittämästä vahingon korjaamattomuudesta komissio tunnustaa olevan totta, että kyseessä olevat tiedot säilyvät lukemisen jälkeen muistissa tai tiedonsaajan tietoteknisellä tallennusvälineellä, vaikka niiden julkaiseminen myöhemmin peruutettaisiin. Tämä ei ole sen mukaan kuitenkaan ratkaisevaa nyt käsiteltävässä asiassa, koska valituksella ei saateta kyseenalaiseksi valituksenalaisen tuomion 84–86 kohtaan sisältyvää unionin yleisen tuomioistuimen arviointia, jonka mukaan kyseisiin tietoihin ei sisälly mitään kaupallisesti arkaluonteista sisältöä, jonka ilmaiseminen antaisi etua valittajan liikekumppaneille tai kilpailijoille.

80 Suuremmasta vaarasta tulla tuomituksi korvauskanteiden yhteydessä komissio muistuttaa yhtäältä, että taloudellista vahinkoa voidaan ainoastaan poikkeuksellisesti pitää korjaamattomana, koska siitä voidaan määrätä maksettavaksi rahamääräinen korvaus. Erityisesti näin on silloin, jos valittaja pyydetyn välitoimen myöntämättä jättämisen jälkeen saattaisi joutua tilanteeseen, joka saattaisi uhata jopa sen olemassaoloa tai muuttaa korjaamattomalla tavalla sen markkinaosuuksia. Valittaja ei ole hakemuksessaan edes väittänyt, että kaavailtu julkaiseminen uhkaisi sen olemassaoloa tai muuttaisi korjaamattomalla tavalla sen markkinaosuuksia. Toisaalta komissio katsoo, että toisin kuin valittaja väittää, määräyksellä komissio v. Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) ei ole merkitystä sen osoittamiseksi, että valittajan korvauskanteiden seurauksena kärsimän vahingon täsmällinen määrittäminen on sen väittämällä tavalla mahdotonta. Komission mukaan kyseisessä määräyksessä katsottiin, että oli mahdotonta yksilöidä kaikkien julkaistuista tiedoista tiedon saaneiden henkilöiden määrää ja laatua ja arvioida näin konkreettista vaikutusta, joka niiden julkaisemisella voisi olla kyseessä olleen yrityksen kaupallisten ja taloudellisten etujen kannalta, kun otetaan huomioon muun muassa se, että mainitun määräyksen antamiseen johtaneessa asiassa kyseessä olleet tiedot olivat arkaluonteisia kaupallisia tietoja ja koskivat näin ollen liikesalaisuuksia käsitteen suppeassa merkityksessä. Komission mukaan valittajan nyt käsiteltävässä asiassa väittämät taloudelliset vahingot liittyvät sen sijaan

ainoastaan kilpailusääntöjen rikkomisesta seuraaviin korvauskanteisiin tai takautumiskanteisiin. Koska sellaisten henkilöiden piiriä, jotka voisivat kartellin vahingonkärsijöinä nostaa korvauskanteita valittajaa vastaan, ei ole mahdotonta määrittää, valittajan kärsimä vahinko voidaan komission mukaan näin ollen määrittää riittävän täsmällisesti. Joka tapauksessa väitetty taloudellinen vahinko on komission mukaan erittäin hypoteettinen, koska on mahdotonta ennakoida, mikä vaikutus riidanalaisten tietojen mahdollisella käyttämisellä olisi valittajaa vastaan vireille saatettuihin tai mahdollisesti myöhemmin nostettaviin siviilioikeudellisiin kanteisiin.

81 Komissio katsoo lopuksi, että koska valittajan julkikuvalle aiheutuva väitetty vahinko ei ole vakava, ei ole tarpeen tutkia, voidaanko kyseessä olevien tietojen ilmaisemisesta sen maineelle mahdollisesti aiheutuvaa lisävahinkoa pitää korjaamattomana.

82 Sen tutkimiseksi, ovatko pyydetyt välitoimet kiireellisiä, on muistutettava, että väliaikaista oikeussuojaa koskevan menettelyn tavoitteena on taata tulevaisuudessa annettavan lopullisen tuomion täysimääräinen tehokkuus. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi kiireellisyyttä on arvioitava siihen nähden, onko asiassa tarpeen antaa väliaikainen ratkaisu, jotta vältytään siltä, että väliaikaista oikeussuojaa pyytäneelle asianosaiselle aiheutuu vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa (määräys Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. komissio, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, 18 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

83 Nyt käsiteltävässä asiassa valittaja tukeutuu määräykseen komissio v. Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) ja väittää, että riidanalaisten tietojen julkaisemisesta aiheutuu sille vahinkoa kyseisten tietojen luonteen vuoksi.

84 On mainittava, toisin kuin komissio väittää, että sen lisäksi, että valittaja riitauttaa valituksellaan valituksenalaisen tuomion 84–127 kohtaan sisältyvän unionin yleisen tuomioistuimen arvioinnin, jonka mukaan riidanalaiset tiedot eivät ole liikesalaisuuksia eivätkä myöskään kuulu salassapitovelvollisuuden piiriin, edellä 46–69 kohdasta ilmenee, että myöskään valitusperusteiden tueksi esitettyjen tältä kannalta merkityksellisten väitteiden alustavan arvioinnin perusteella ei voida todeta olevan ilmeistä, etteivät kyseiset tiedot olisi luottamuksellisia.

85 Niinpä kiireellisyyden arvioimiseksi nyt käsiteltävässä asiassa on lähdettävä samasta olettamasta kuin välitoimista päättävä tuomari lähti vastaavanlaisista syistä määräyksen komissio v. Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 38 ja 47 kohta) antamiseen johtaneessa asiassa eli siitä, että riidanalaiset tiedot kuuluvat salassapitovelvollisuuden piiriin (ks. a contrario määräys AGC Glass Europe ym. v. komissio, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 29–33 kohta).

86 Jos tällainen olettama otetaan lähtökohdaksi, riidanalaisten tietojen ilmaisemisesta aiheutuu väistämättä huomattavaa vahinkoa valittajalle.

87 Kuten mainitun määräyksen antamiseen johtaneessa asiassa kyseessä olleet tiedot, myös valittajan riidanalaisen tuomion 104 kohdasta ilmenevällä tavalla luottamuksellisiksi väittämät tiedot koskevat olennaisilta osin sen roolia VP-päätöksessä todetun kilpailusääntöjen rikkomisen alkamisessa ja tapahtumainkulussa ja paljastavat yksityiskohtaisesti kilpailua rajoittavan yhteydenpidon ja sopimukset, joihin valittaja osallistui, minkä lisäksi tiedoissa mainitaan muun muassa niiden tuotteiden nimet, joita kyseinen yhteydenpito tai sopimukset koskivat, sovellettuja hintoja koskevia numerotietoja sekä osallistujien hintoja ja markkinoiden jakamista koskevat tavoitteet (ks. analogisesti määräys komissio v. Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 47 kohta).

88 Lisäksi on todettava unionin yleisen tuomioistuimen itsensäkin myöntäneen valituksenalaisen tuomion 105 kohdassa, että niiden tietojen, joiden luottamuksellista käsittelyä valittaja pyytää, ilmaiseminen olisi omiaan aiheuttamaan valittajalle vakavaa vahinkoa.

89 Niinpä komission väite, jonka mukaan tällainen vahinko ei vaaranna valittajan suojaa ansaitsevaa etua, ei ole vakuuttava, koska se edellyttää, etteivät riidanalaiset tiedot luonteensa vuoksi ansaitse salassapitovelvollisuuden suojaa.

90 Riitautetun ilmaisemisen korjaamattomuudesta on todettava olevan ilmiselvää, ettei riidanalaisen päätöksen kumoamisella voida muuttaa kyseessä olevien tietojen julkaisemisen vaikutuksia, koska sitä, että tiedot lukeneet henkilöt ovat saaneet ne tietoonsa, ei voida peruuttaa (ks. analogisesti määräys komissio v. Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 48 kohta ja määräys AGC Glass Europe v. komissio C-517/15 P–R), EU:C: 2016:21, 35 kohta).

91 Valittaja katsoo, että mainittujen tietojen ilmaisemisen peruuttamattomuudesta seuraa, että sen tällaisen ilmaisemisen seurauksena kärsimä vahinko on korjaamaton. Se yksilöi tässä yhteydessä ensisijaisesti kaksi riidanalaisten tietojen julkaisemisesta seuraavaa vahinkotyyppiä. Yhtäältä se kärsii taloudellisen vahingon, koska tietoja voidaan käyttää sitä vastaan korvauskanteiden yhteydessä ja koska ne joka tapauksessa päätyvät suuren yleisen käyttöön vapaasti hyödynnettäviksi, ja toisaalta aineettoman vahingon, joka johtuu kielteisistä seurauksista sen maineelle.

92 Tarvitsematta tutkia, onko väitetty aineeton vahinko korjaamaton, on muistutettava väitetyistä vahinkotyypeistä ensimmäisestä, ettei rahassa mitattavissa olevaa vahinkoa voida poikkeuksellisia olosuhteita lukuun ottamatta pitää korjaamattomana, koska rahamääräisellä korvauksella voidaan pääsääntöisesti saattaa vahinkoa kärsinyt henkilö asemaan, jossa hän oli ennen vahingon aiheutumista. On kuitenkin todettava, että varallisuusvahinkoa voidaan pitää korjaamattomana, jos sen suuruutta ei voida määrittää (määräys komissio v. Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 50–52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

93 Valittajan väitteestä, jonka mukaan riidanalaisten tietojen ilmaiseminen asettaa sen alttiiksi vakavalle riskille sitä vastaan nostettavien korvauskanteiden yhteydessä, on muistutettava, että epävarmuutta rahassa mitattavissa olevan vahingon korvaamisesta mahdollisen korvauskanteen yhteydessä ei voida itsessään katsoa seikaksi, jonka perusteella tällainen vahinko olisi katsottava unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä tarkoitetuksi korjaamattomaksi vahingoksi. Välitoimimenettelyssä on näet väistämättä epävarmaa, voidaanko rahassa mitattavissa oleva vahinko saada myöhemmin korvatuksi mahdollisen korvauskanteen yhteydessä, joka voidaan nostaa riidanalaisen toimen kumoamisen jälkeen. Välitoimimenettelyn tarkoituksena ei kuitenkaan ole korvata tällaista korvauskannetta epävarmuuden poistamiseksi, koska sen ainoa päämäärä on taata pääasiassa – tässä tapauksessa kumoamisvaatimusta koskeva asia –, johon välitoimi liittyy, tehtävän lopullisen päätöksen täysimääräinen tehokkuus (määräys komissio v. Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 53 kohta ja määräys AGC Glass Europe v. komissio C-517/15 P–R, EU:C: 2016:21, 56 kohta).

94 Asia on sitä vastoin toisin silloin, kun jo välitoimista päättävän tuomarin arvioinnissa on selvää, ettei väitettyä vahinkoa voida – kun otetaan huomioon sen luonne ja todennäköinen aiheutumistapa – yksilöidä eikä sen suuruutta määrittää asianmukaisesti, ja kun sitä ei näin ollen voida käytännössä saada korvatuksi korvauskanteen avulla. Asia voi olla näin muun muassa silloin, kun on kyse sellaisten erityisten kaupallisten ja luottamuksellisiksi väitettyjen tietojen julkaisemisesta, jotka koskevat nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevien kaltaisia seikkoja, kuten erityisesti niiden tuotteiden nimiä, joita kilpailusääntöjen rikkominen koskee, sovellettuja hintoja koskevia numerotietoja sekä osallistujien hintoja ja markkinoiden jakamista koskevia tavoitteita (ks. vastaavasti määräys komissio v. Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 54 kohta).

95 Tässä yhteydessä on todettava, että vahinko, joka valittajalle voi aiheutua sen liikesalaisuuksiksi väitettyjen tietojen tai sitä koskevien, joka tapauksessa salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvien tietojen julkaisemisesta, olisi sekä luonteeltaan että laajuudeltaan erilainen sen mukaan, ovatko henkilöt, jotka saisivat ne tietoonsa, valittajan asiakkaita, kilpailijoita, tavarantoimittajia vai rahoitusanalyytikkoja tai suurta yleisöä. Olisi nimittäin mahdotonta todeta kaikkien julkaistut tiedot

tosiasiallisesti saaneiden henkilöiden määrä ja ominaisuus ja näin arvioida konkreettinen vaikutus, joka tietojen julkaisemisella on voinut olla valittajan kaupallisiin ja taloudellisiin etuihin (ks. vastaavasti määräys komissio v. Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 55 kohta).

96 Koska valittajan väittämää vahinkoa voidaan pitää vakavana ja korjaamattomana, on pääteltävä, että kiireellisyysedellytys täyttyy nyt käsiteltävässä asiassa.

Intressivertailu

97 Valittaja esittää intressivertailusta ensinnäkin, että sen riidanalaisten tietojen ilmaisemisen vuoksi kärsimä vahinko olisi korjaamaton ja vaikuttaisi pääasiaratkaisuun. Jos kyseisten tietojen julkaisemista ei lykätä, valittaja nimittäin kärsii siinäkin tapauksessa, että sen valitus hyväksytään, saman vahingon kuin jos se häviäisi. Näin on varsinkin, koska riidanalaiset tiedot julkaistaisiin internetissä, jolloin kyseisiin tietoihin voitaisiin tutustua senkin jälkeen, kun ne olisi poistettu komission internetsivuilta. Valittaja lisää tässä yhteydessä, että perusoikeuskirjan 47 artiklan 1 kohdassa vahvistettu oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin edellyttää pyydetyn väliaikaisen oikeussuojan myöntämistä.

98 Valittajan mukaan riidanalaisten tietojen julkaisemisen lykkääminen ei sitä vastoin loukkaisi mitenkään komission etuja. Koska komissio on jo julkaissut VP-päätöksestä ei-luottamuksellisen version, yleisön tiedontarve on jo tyydytetty. Koska komissio on myöntänyt, että kyseessä olevia tietoja on pidettävä luottamuksellisina viiden vuoden ajan, olisi valittajan mukaan perusteltua, että se odottaa vielä muutamia kuukausia ja säilyttää pitkään jatkuneen status quon, kunnes lopullinen asiaratkaisu on annettu.

99 Valittaja esittää lopuksi kolmansien, erityisesti korvauskanteita nostaneiden henkilöiden eduista yhtäältä, että kun otetaan huomioon kilpailusääntöjen rikkomisen päättymisen ja komission alustavan päätöksen antamisen välillä kulunut pitkä aika, kolmansien, joita asia koskee, etu ei vaadi VP-päätöksen yksityiskohtaisemman ei-luottamuksellisen version pikaista julkaisemista, ja toisaalta, että viimeksi mainituilla on joka tapauksessa mahdollisuus pyytää joko komissiota myöntämään oikeus tutustua riidanalaisiin tietoihin asetuksen N:o 1049/2001 nojalla tai korvauskanteita käsitteleviä kansallisia tuomioistuimia kehottamaan komissiota toimittamaan kyseiset tiedot asetuksen N:o 1/2003 15 artiklan 1 kohdan nojalla.

100 Komissio on eri mieltä ja korostaa aluksi, etteivät valituksen tueksi esitetyt väitteet ja valitusperusteet ole riittävän painavia erityisen voimakkaan fumus boni jurisin osoittamiseksi, mikä on otettava huomioon intressivertailussa.

101 Tämän jälkeen on otettava huomioon yleisön intressi saada mahdollisimman laajalti tietoa komission toiminnan perusteluista, talouden toimijoiden intressi saada tietää, minkälainen käyttäytyminen altistaa ne seuraamuksille, ja niiden henkilöiden, joille kilpailusääntöjen rikkominen on aiheuttanut vahinkoa, intressi saada tietää tällaisen käyttäytymisen yksityiskohdat, jotta ne voivat tarpeen vaatiessa esittää vaatimuksensa kilpailusääntöjen rikkomiseen osallistuneita yrityksiä kohtaan.

102 Komission mukaan SEUT 15 artiklan noudattaminen edellyttää, että yleisöllä on mahdollisuus tutustua komission toiminnan perusteluihin paitsi kattavasti myös nopeasti. Tämä ei kuitenkaan toteudu, jos komission on nyt käsiteltävässä asiassa vielä – lähes 10 vuotta VP-päätöksen tekemisen jälkeen – odotettava voidakseen ilmaista tiedot kilpailusääntöjen rikkomisesta, johon valittaja osallistui, sillä nopealla tiedonsaannilla edistetään tehokkaasti oikeuskäytännössä kilpailuoikeuden rikkomisen seurauksena vahinkoa kärsineille tunnustettua oikeutta korvaukseen. Viive kilpailusääntöjen rikkomiseen liittyvien olennaisten seikkojen ilmaisemisessa vaikeuttaa korvauskanteiden nostamista ja heikentää SEUT 101 artiklan mukaisen kartellikiellon tehokkuutta, kun otetaan huomioon korvauskanneasioiden kantajien mahdollisuudet osoittaa korvauksen saamisen edellytysten täyttyminen ja sovellettavan oikeuden mukaiset vanhentumissäännöt.

103 Väitteisiin vastaamiseksi on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan välitoimimenettelyssä on punnittava jokaiseen mahdolliseen ratkaisuvaihtoehtoon liittyviä riskejä. Konkreettisesti tämä tarkoittaa muun muassa sen tutkimista, onko valittajan intressi saada riidanalaisen toimen täytäntöönpanoa lykätyksi sen välittömään täytäntöönpanoon liittyvää intressiä vahvempi. Kyseisessä tutkinnassa on ratkaistava, mahdollistaako se, että pääasian ratkaiseva tuomioistuin mahdollisesti kumoaa kyseisen toimen, sen välittömän täytäntöönpanon aiheuttaman tilanteen muuttamisen, ja toisinpäin, missä määrin täytäntöönpanon lykkääminen vaikeuttaa riidanalaisella toimella tavoiteltujen päämäärien saavuttamisen siinä tapauksessa, että pääasian kanne hylätään (määräys komissio v. Atlantic Container Line ym., C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, 50 kohta; määräys Belgia ja Forum 187 v. komissio, C-182/03 R ja C-217/03 R, EU:C:2003:385, 142 kohta ja määräys Yhdistynyt kuningaskunta v. komissio, C-180/96 R, EU:C:1996:308, 89 kohta).

104 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuimen on pääasiaratkaisun yhteydessä lausuttava siitä, onko valituksenalainen tuomio ja tarpeen vaatiessa riidanalainen päätös kumottava muun muassa SEUT 339 artiklalla, asetuksen N:o 1/2003 30 artiklalla, asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklalla, Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklalla ja perusoikeuskirjan 7 artiklalla suojatun valittajan antamia tietoja koskevan salassapitovelvollisuuden noudattamatta jättämisen sekä julkaistavaksi aiottujen tietojen luottamuksellisuuden sivuuttamisen vuoksi.

105 Jos näin olisi, kumoavalta tuomiolta vietäisiin selvästikin tehokas vaikutus, jos nyt käsiteltävä välitoimihakemus hylättäisiin ja jos komissio voisi näin ollen julkaista riidanalaiset tiedot välittömästi odottamatta kyseistä tuomiota. Julkaisemisen vuoksi kyseiset tiedot menettäisivät nimittäin korjaamattomalla tavalla salassapitovelvollisuuden merkitsemän suojan, joten välitoimihakemuksen hylkääminen ratkaisisi de facto valituksenalaisen tuomion ja riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi nostettuun kanteeseen myöhemmin annettavan asiaratkaisun sisällön.

106 Komission väitteiden perusteella ei voida päätellä, että sen intressi välitoimihakemuksen hylkäämiseen olisi vahvempi kuin valittajan intressi saada hakemansa lykkäys.

107 Komission väittämän vastaisesti on todettava, että koska edellä 46–70 kohtaan sisältyvän arvioinnin perusteella voidaan todeta, että nyt käsiteltävässä asiassa fumus boni juris riittää haettujen välitoimien myöntämiseen, kyseistä arviointia ei voida saattaa kyseenalaiseksi intressivertailussa erityisesti silloin, jos muut intressivertailuun liittyvät näkökohdat kallistavat vaakaa valittajalle edulliseen suuntaan.

108 Nyt käsiteltävän asian tilanne on tällainen. Komission puolustamista intresseistä on nimittäin todettava, että yleisön tarve saada mahdollisimman nopeasti tieto komission toiminnan perusteluista on suurelta osin tyydytetty VP-päätöksestä vuonna 2007 julkaistulla ei-luottamuksellisella versiolla. Koska on riidatonta, että kyseinen versio täyttää asetuksen N:o 1/2003 30 artiklan mukaiset vaatimukset, on syytä olettaa, että se käsittää ainakin kyseisen päätöksen perustelujen olennaiset osat. On totta, että tällainen tiedonsaantitarve tyydytettäisiin vielä kattavammin, jos unionin tuomioistuin hylkäisi valituksen, mikä mahdollistaisi komission suunnitteleman VP-päätöksen yksityiskohtaisemman ei-luottamuksellisen version julkaisemisen. Mainitun tarpeen tyydyttämistä ennen kyseisen hylkäävän tuomion antamista ei voida kuitenkaan pitää mahdollisena asettamatta samalla kyseenalaiseksi valittajan päinvastaista intressiä.

109 Talouden toimijoiden intressistä saada tietää, minkälainen käyttäytyminen altistaa ne seuraamuksille, on huomautettava, että vaikka komission käytäntö on tältä kannalta varmasti hyödyllinen, komissio itse näyttäisi nyt käsiteltävässä asiassa katsovan, että talouden toimijat voivat vain erittäin rajoitetussa määrin tukeutua komission aikaisempiin päätöksiin, kun ne järjestelevät toimiaan. Niinpä komission vetoomus siitä, että muiden toimijoiden on saatava tietää syyt sellaiselle päätökselle, jonka varaan ne joka tapauksessa voivat perustaa odotuksensa vain rajoitetussa määrin, ei riitä oikeuttamaan valittajan vastakkaisen intressin uhraamista nyt käsiteltävässä asiassa. Näin on sitä suuremmalla syyllä, koska riidanalaisten tietojen julkaisemisen viivästyminen johtuu suurelta osin komissiosta, joka väittää

käyttäneensä VP-päätöksen ensimmäisen ei-luottamuksellisen version julkaisemisesta vuonna 2007 käynnistyneen ajan tutkiakseen yksityiskohtaisesti asianosaisten väitteet, joiden mukaan tietyt kyseisen päätöksen perusteluosan katkelmat sisältävät liikesalaisuuksia.

110 Niiden henkilöiden, joiden etua kilpailusääntöjen rikkomisella loukattiin, intressistä saada tietää rikkomisen yksityiskohdat voidakseen vedota tarpeen vaatiessa oikeuksiinsa rikkomiseen osallistuneita yrityksiä vastaan on todettava, että vaikka sellaisen päätöksen, jolla todetaan kilpailusääntöjen rikkominen, perustelut voivat olla hyödyllisiä mainituille henkilöille niiden nostamien korvauskanteiden kannalta, ei voida kuitenkaan olettaa, että kyseiset kanteet voisivat perustua yksinomaan mainituista perusteluista ilmeneviin seikkoihin.

111 Unionin tuomioistuin on lisäksi jo todennut, että koska asiakirjoihin, mukaan lukien kilpailuviranomaisen kansallisen sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevassa ohjelmassa toimittamat asiakirjat, tutustumista koskevan oikeuden epääminen voisi tällaisissa tapauksissa olla esteenä mainittujen kanteiden nostamiselle, epäämisen edellytyksenä on, että se perustuu pakottaviin syihin, jotka liittyvät kyseisen edun suojeluun ja ovat sovellettavissa kuhunkin asiakirjaan, johon tutustuminen evätään. Pelkkä riski siitä, että tietty asiakirja voi haitata konkreettisesti kansallisen sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevan ohjelman tehokkuuteen liittyvää yleistä etua, on näet omiaan oikeuttamaan sen, että oikeutta tutustua asiakirjaan ei anneta (ks. vastaavasti tuomio Donau Chemie ym., C-536/11, EU:C:2013:366, 47 ja 48 kohta).

112 Niinpä sellaisten vahinkoa kärsineiden henkilöiden, jotka voivat perustaa vaatimuksensa ainoastaan komissiolle toimitettuihin asiakirjoihin, intressi voidaan turvata nopeammin pyynnöllä saada tutustua asiakirjoihin kuin odottamalla päätöksen, jolla kilpailusääntöjen rikkominen todetaan, perustelujen julkaisemista.

113 Vaikka komissio moittii valittajaa siitä, ettei tämä ole maininnut, oliko muiden kartelliin osallistuneiden yritysten myöhemmin mahdollisesti nostamia takautumiskanteita koskeva vanhentumisaika katkaistu ja jos oli niin miltä osin, on todettava, ettei komissio itse ole esittänyt mitään sellaista, jonka perusteella voitaisiin arvioida, miltä osin väitetysti vahinkoa kärsineiden henkilöiden mahdollisuus vedota oikeuksiinsa korvauskanteilla riippuisi siitä, että riidanalaiset tiedot julkaistaan vielä ennen pääasiaratkaisun antamista, eikä se varsinkaan ole maininnut mitään juuri kanneoikeuden vanhentumisesta.

114 Lopuksi on todettava, että haettujen välitoimien myöntämisellä ainoastaan säilytettäisiin rajallisen ajan useita vuosia vallinnut status quo (ks. analogisesti määräys Radio Telefis Eireann ym. v. komissio, 76/89 R, 77/89 R ja 91/89 R, EU:C:1989:192, 15 kohta).

115 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella on todettava, että nyt käsiteltävässä asiassa intressivertailu puoltaa haettujen välitoimien myöntämistä.

116 Tässä tilanteessa riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa on lykättävä ja komissio velvoitettava pidättäytymään valitusasian C-162/15 P oikeudenkäynnin päättävän tuomion julistamiseen saakka sellaisen VP-päätöksen ei-luottamuksellisen version julkaisemisesta, joka on valittajan osalta yksityiskohtaisempi kuin kyseisestä päätöksestä vuonna 2007 julkaistu ei-luottamuksellinen versio.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuimen varapresidentti on määrännyt seuraavaa:

1) Evonik Degussa GmbH:n kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan tehtävästä ja toimivaltuuksista tietyissä kilpailuasioita koskevissa menettelyissä 13.10.2011 tehdyn komission puheenjohtajan päätöksen 2011/695/EU 8 artiklan nojalla esittämän luottamuksellista käsittelyä koskevan pyynnön hylkäämisestä 24.5.2012 annetun komission

päätöksen C(2012) 3534 final (asia COMP/38.620 – Vetyperoksidi ja perboraatti) täytäntöönpanoa lykätään valitusasian C-162/15 P oikeudenkäynnin päättävän tuomion julistamiseen saakka.

2) **Euroopan komissio velvoitetaan pidättäytymään valitusasian C-162/15 P oikeudenkäynnin päättävän tuomion julistamiseen saakka sellaisen [EY] 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan soveltamismenettelystä, joka koski Akzo Nobel NV:tä, Akzo Nobel Chemicals Holding AB:tä, Eka Chemicals AB:tä, Degussa AG:tä, Edison SpA:ta, FMC Corporationia, FMC Foret SA:ta, Kemira Oyj:tä, L'Air Liquide SA:ta, Chemoxal SA:ta, Snia SpA:ta, Caffaro Srl:ää, Solvay SA/NV:tä, Solvay Solexis SpA:ta, Total SA:ta, Elf Aquitaine SA:ta ja Arkema SA:ta, 3.5.2006 tehdyn komission päätöksen K(2006) 1766 lopullinen (asia COMP/F/38.620 – Vetyperoksidi ja perboraatti) ei-luottamuksellisen version julkaisemisesta, joka on Evonik Degussa GmbH:n osalta yksityiskohtaisempi kuin kyseisestä päätöksestä vuonna 2007 julkaistu ei-luottamuksellinen versio.**

3) **Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.**

Allekirjoitukset